

„Kdy přijde mamka?“ zeptal se Henry třesoucím se hlasem. Sevřelo se mi srdce. Narovнала jsem si členku se sobími parohy, nasadila profesionální úsměv, tleskla do dlaní a klekla si k Henrymu. „Mamka na tebe čeká doma, ale každou chvíli přijde strejda Rapha.“ Natáhl ke mně ruce. Na prstících mu zůstaly zbytky třpytek, které jsme s dětmi a rodiči nalepovali na papírové sněhové vločky. V pozvánce na dnešní odpoledne bylo jasně uvedeno, že od tří hodin přebírají odpovědnost za své potomky rodiče. Ale nakonec jsem Henrymu musela pomáhat s nůžkami sama. Ptala jsem se, kterou barevnou čtvrtku by si chtěl vzít, a radila, aby použil ještě víc třpytek. A taky jsem mu pomohla na vločku nalepit kmitající oči a kolem pár hvězdiček. Jenže chlapce naše společná činnost moc nebavila.

„Tak pojd“, řekla jsem povzbudivě. Vzala jsem ho za ruku a odvedla do halasem překypující jídelny, kde se Rolf Zuckowski už po několikáté ptal na recept na oblíbené placičky.

Další hodinu jsem strávila zpíváním, tleskáním a utíráním drobků sušenek z koutků malých úst. Henry se ode mne nehnul ani na krok. Neúnavně jsem svírala v dlaní malé prstíky a zkoušela ho zabavit, aby si neuvědomil, že je jediné dítě ve školce bez rodičovského doprovodu. V duchu jsem však neustále přemýšlela.

Musím se s kolegyněmi poradit, jak to udělat, aby si Henryho vyzvedávali včas. V posledních týdnech jsem mockrát zůstala ve školce až do pěti, i když končíme v půl páté. Jenže *Raphael Geisler* očividně nosí svoje náramkové breitlingy jen na ozdobu. A když už konečně dorazí, bývá nabručený a není s ním řeč. Nepoděkuje ani slovem, že kvůli němu obětuju volný čas.

Práce s dětmi ve školce mě vážně baví. Ale v posledních měsících toho na mě už bylo moc – ranní vstávání, rámus, rodiče, kteří si myslí, že jejich dítě je génius, protože si v pěti letech dokáže samo zapnout boty na suchý zip. A navíc studuju dálkově pedagogiku. To mi poradil Nils. Možná měl pravdu, když před několika lety tvrdil, že tuhle práci nemůžu vydržet až do důchodu a měla bych přemýšlet o plánu B. *Hlučné prostředí, fyzická námaha, a hlavně nedostatek intelektuálních výzev. Máš přece na víc, Becco.* Při vzpomínce na Nilsova slova jsem vzdychla. A jakmile jsem na něj začala myslet, rozbušilo se mi srdce. Jako vždycky. Už deset let. Od té doby, co se mi na silvestra opilý namol a strašlivě nešťastný zřítíl k nohám. Každá vzpomínka na něj vyvolá v mé hlavě výbuch barev, v jehož záři blednou i sněhové vločky na pracovním stole poseté třpytkami.

Za dvanáct dní se zase uvidíme. A pak se snad všechno změní. Skončí hra, kterou provozujeme už deset let.

Už jsem se ho nemohla dočkat. A dovolené taky. Několik týdnů před naším setkáním jsem držela dietu a už bych se v hotelu chtěla s Nilsem konečně nasnídat jako normální člověk. Ale nejde jen o snídani. Cítím, že tenhle náš desátý společný silvestr bude ze všech nejdůležitější.

„Becco!“ Maminka v šatech vzdouvajících se přes těhotenské břicho mě zatahala za rukáv. Košili jsem zabavila bratrovi. Teď se mi svezla z ramene a na světlo vykoul motýlek. Nechala jsem si ho vytetovat, když mi bylo devatenáct. Vzpomněla jsem si na to, jak Nils hladil tetování prsty, když ho během našeho druhého společného silvestru objevil. Tvářil se překvapeně a tvrdil, že *něco takového by do mě neřekl*. A já si